

*Dikt av Gunnar Mascoll Silverstolpe (1923)*

## **Här är jag hemma**

Här är jag hemma. Går jag här i mörkret  
så snubblar icke foten, ty den känner  
var sten och nästan varje lingontuva,  
och vaknar jag på fjärran ort om natten,  
av månens vita skimmer väckt ur dvalan,  
då vet jag hur det skimret faller hemma  
och vilka fönsterrutor som bli blanka.

Hur länge får jag äga detta rike,  
som lät mig se som barn för första gången  
hur träden runda sig mot sommarrymden,  
som lät mig känna doften av en blomma  
och höra vindens sus i sädesfälten?  
Hur länge får jag ty till dessa marker,  
som ge mig hälsa med den luft jag andas  
och spola sinnet rent med friska syner?

Jag vet att livet icke har en fasa,  
jag ej kan bära, om jag blott får hämta  
förnyad styrka här, där jag är hemma.  
Hur länge får jag luta mig tillbaka  
mot denna trygghet?